

๒

คลาดกัน

เรื่องสั้นชุดใหม่
จากนักเขียนชื่อดัง

วันนี้ซูอิงพาลวีเหินไปคารวะซุนซือ ทั้งคู่ได้ยินเสียงหัวเราะกระฉ่างใสลอยมาจากด้านในตั้งแต่ยังอยู่หน้าประตูเรือน และผู้ที่หัวเราะอย่างมีความสุขเช่นนี้ได้ย่อมมีเพียงซุหลวนเท่านั้น

ตอนที่ซูอิงเดินเข้าไปนั้น ซุหลวนกำลังออกต้อนรับแขกส่วนซุนซือที่นั่งบนเก้าอี้เล็กกำลังทักทายซุนซืออย่างน่าเอ็นดู คนกลุ่มนี้ใช้เวลาด้วยกันอย่างมีความสุข บรรยากาศปรองดองเป็นกันเอง มีเพียงซูอิงคนเดียวที่ดูราวคนนอกไม่เป็นส่วนหนึ่งของบรรยากาศนี้

ซูอิงคารวะซุนซือ ในขณะที่ซุหลวนเลิกคิ้วน้อยๆ ยิ้มกล่าว “พี่รอง ข้าต้องยินดีกับท่านแล้ว!”

“เหตุใดข้าจึงไม่เข้าใจคำพูดของเจ้าเล่า” ซูอิงหน้าตาหงววย

ซูชิงโบหน้าเบือนยิ้ม เดินนวยนาดมาจับมือซูอิงอย่างสนิทสนม “ข้ายังไม่ได้แสดงความยินดีกับเจ้าเลย! ท่านแม่ช่างดีต่อเจ้าเหลือเกิน เป็นพระหาคู่ครองที่ดีพร้อมให้เจ้า ต่อไปเจ้าเป็นชายาองค์แล้วอย่าลืมข้าเสียเล่า”

ชายาองค์หรือ คราวนี้เรื่องอะไรอีกเล่า ซูอิงไม่เข้าใจจริงๆ “ท่านพูดถึงอะไร ชายาองค์อะไรกัน ผู้ใดจะได้เป็นชายาองค์หรือ” ซูอิงเริ่มรู้สึกถึงความไม่น่าไว้วางใจ

ซูชิงยิ้มกล่าวกับซุนซือ “ท่านแม่ดูเอาเถิด น้องรองอายุ!”

ซุนซือวางถ้วยชาลง เอ่ยกับซูชิงอย่างแสนเมตตา “น้องรองเจ้ายังไม่วางใจเรื่องนี้

ในเมื่อเจ้าตื่นตื่นถึงเพียงนี้ก็เป็นคนบอกนางเถิด”

ชูชิวพยักหน้า ทำตัวสนิทสนมผิติดปกติ “น้องรอง เจ้ายังไม่รู้เรื่องสินะ ครั้งนี้ท่านแม่ทำเพื่อเจ้าแท้ๆ ลองเดาดูซิว่าท่านแม่ยกเจ้าให้ใคร”

“ไม่มีผู้ใดสังเกตเห็นแววตาเย็นชาของชูอิง นางแก้งงุนงง หน้าตาใสซื่อ “เจ้าเดาไม่ถูกหรือ ตายจริง เจ้าโชคดีเหลือเกินแล้ว ท่านแม่ยกเจ้าให้ หวายอ่องอย่างไรเล่า!” ชูชิวเพิ่มระดับเสียงเกินจำเป็น “พอเจ้าออกเรือนไปแล้ว ก็จะได้เป็นชายาที่สูงส่ง ฐานะสูงกว่าฟูเหรินกำมั่งชั้นหนึ่ง” เสียอีก!”

หวายอ่องหรือ ชูอิงเข้าใจแจ่มแจ้ง จริงดังคาด หากเป็นเรื่องดี ๆ แล้ว มีหรือที่ชูนซื่อจะยอมยกให้คนอื่น

หวายอ่องเย่เฟยไปมีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วเมือง ไม่มีผู้ใดไม่รู้จัก เมื่อพูดถึง เขาขึ้นมาทุกคนก็จะพากันส่ายหน้าถอนใจอย่างแสนเสียดาย ว่ากันว่าหวายอ่อง แต่งกลอนเป็นตั้งแต่อายุสามขวบ พอห้าขวบก็วาดภาพเป็น เจ็ดขวบมีวิทยายุทธ ล้ำเลิศ เวลานั้นทุกคนคิดว่าหวายอ่องจะได้เป็นรัชทายาทอย่างไม่ต้องสงสัย ทว่า หลังจากวันคล้ายวันเกิดอายุครบแปดขวบในปีนั้น เขาก็ป่วยหนักมาตลอด และ รักษาตัวอยู่แต่ในจวน ไม่ก้าวเท้าออกไปไหนเลยเป็นเวลาสิบปี แม้เขาจะท่าง่าย ไปจากสายตาของทุกคนแล้ว ทว่าเรื่องราวยังคงถูกเล่าลือจนถึงทุกวันนี้

ข่าวลือเล่าว่า ตั้งแต่เล็กจนโตหวายอ่องเคยหมั่นหมายมาแล้วเจ็ดครั้ง ทว่า ทุกครั้งหลังจากหมั่นหมายได้ไม่นาน ฝ่ายหญิงก็มักกลายเป็นบ้าหรือเสียสติ หรือไม่ก็เสียชีวิตลงโดยไม่คาดฝันเสมอ ไม่เคยมีรายใดรอดสักราย จนกระทั่ง หวายอ่องถูกขนานนามว่าอ่องพิศาจ ไม่ว่าผู้ใดเห็นเขาก็รู้สึกกลัวเห็นพิศาจ ไม่มีผู้ใด กล้ายกบุตรให้เขาแม้แต่คนเดียว

แววตาชูอิงหนาวเหน็บ คนเหล่านี้คิดว่านางเก็บตัวอยู่แต่ในจวน ถูกปิดกั้น จากข่าวสารภายนอก จึงไม่รู้ถึงชื่อเสียงของหวายอ่องกระมัง

ชูอิงไม่แสดงสีหน้าใดๆ เพียงแต่ยิ้ม “ในเมื่อพี่ใหญ่ปลาบปลื้มถึงเพียงนี้

* เป็นบรรดาศักดิ์ที่แต่งตั้งให้ภรรยาของขุนนางระดับสูงโดยอ้างอิงจากตำแหน่งของสามีเป็นหลัก ฟูเหรินกำมั่งชั้นหนึ่ง หมายถึง หญิงที่มีสามีเป็นขุนนางชั้นหนึ่งซึ่งเป็นชั้นสูงสุด

เช่นนั้นข้าให้ท่านแต่งงานแทนข้าดีหรือไม่”

ชูชีวได้ยินดังนั้นก็ชะงักไป จากนั้นจึงผินยิ้มเสแสร้ง ปฏิเสธเป็นพัลวัน “น้องรองพูดอะไร ท่านพ่อท่านแม่อุตส่าห์ขอสมรสพระราชทานครั้งนี้ให้เจ้าอย่างยากลำบาก ข้าจะแย่งเจ้าได้อย่างไร ย่อมไม่ได้แน่นอน”

ชูอิงทำหน้าตาใจดีมีเมตตา “ไม่เป็นไรเจ้าคะ ในเมื่อท่านชื่นชมเชาักหนา ข้าจะให้ท่านแต่งงานดีกว่า! น้องสาวไม่สมควรแต่งงานก่อนพี่สาว ดูกะผิดธรรมเนียมไปสักหน่อยกระมัง”

ชูชีวตะลึงงัน ปกติเด็กสาวผู้นี้หลอกง่ายที่สุด เหตุใดวันนี้ถึงได้หลอกยาก หลอกเย็นเช่นนี้ นางกลัวว่าการแต่งงานครั้งนี้จะตกเป็นของนาง จึงรีบเอ่ย “น้องรอง เจ้าอย่าเกรงใจไป เจ้าเตรียมตัวเป็นเจ้าสาวดีกว่า! ต่อไปได้ดิบได้ดีเป็นชายาแล้ว คอยช่วยเหลือดูแลข้าบ้างก็พอ”

ชูชีวรู้ว่าสำหรับขุนซื้อแล้ว บุตรีทั้งสองที่ไม่ได้เกิดจากนาง ผู้ใดจะอยู่หรือไปไม่สำคัญ ขอเพียงบุตรีในอุทรของนางอยู่รอดปลอดภัยก็พอ ทว่าชูชีวไม่รู้วามือสืบทอดก่อนนั้น เคยมีบุคคลลึกลับบอกให้ขุนซื้อดูแลชูอิง “เป็นพิเศษ” นั่นเป็นหนึ่งในเหตุผลที่ทำให้ชูอิงพินมาอยู่ในร่างของคุณหนูรองตัวจริงที่เสียชีวิตไปแล้ว หลังเกิดเหตุในปีนั้น ดังนั้นหากต้องกำจัดคนใดคนหนึ่งระหว่างชูชีวกับชูอิงแล้ว คนคนนั้นย่อมเป็นชูอิง

ขุนซื้อปล่อยให้สาวใช้ทุบโหลอย่างมีความสุข รู้สึกผ่อนคลายจนตาปรือ นางโบกมือช้าๆ “เลิกทะเลาะกันได้แล้ว ทวายอ่องเป็นผู้ใด โอรสจักรพรรดิเขียว พวกเจ้ายกให้กันได้หรือ หากเบื่องบนรู้เข้า ต่อให้มีสิบหัวก็ไม่พอประหาร” นางหันไปพูดกับชูอิง “อิงเออร์ เจ้าเป็นบุตรีภรรยาเอกที่ต้องชอบธรรม เป็นคุณหนูผู้มีฐานะสูงสุดในจวนแห่งนี้ ผู้ที่คู่ควรกับท่านอ่องมีเพียงเจ้าเท่านั้น ดังนั้นเจ้าไม่ต้องปฏิเสธ ของที่สมควรเป็นของเจ้าก็ต้องเป็นของเจ้า ผู้ใดแย่งไปไม่ได้ทั้งนั้น”

ชูอิงนิ่งเฉย ในใจกลับหัวเราะไม่หยุด แย่งไปไม่ได้เช่นนั้นหรือ น่าจะเป็นอยากผลักไสนางไปมากกว่ากระมัง ยามนี้เพิ่งตระหนักว่านางเป็นคุณหนูบุตรีภรรยาเอกผู้มีฐานะสูงสุด แล้วเหตุใดตอนที่กลั่นแกล้งนางก่อนหน้านี้จึงไม่เคยคิดถึงเรื่องนี้เลยเล่า

ในเรือนผู้หญิง ลวีเห็นหวีฉมพลางเอ่ยถาม “คุณหนู ท่านจะแต่งงานกับหวายอ่องจริงหรือเจ้าคะ”

ชู่อิงยิ้ม “เจ้าลองเดาดูสิ”

ลวีเห็นกลัดกลุ้มใจ “ป่าวเดาไม่ออกเจ้าคะ บ่าวรู้ว่าคุณหนูจะไม่ยอมตกที่นั่งลำบากแน่”

คุณหนูของพวกนางเก่งกล้าสามารถ แม้แต่ร้านเย็บผ้าห้องเล็ก ๆ ในปีนั้นก็ปลูกปั้นจนใหญ่โตอย่างทุกวันนี้ได้ ผู้ใดจะเดาได้ว่าเจ้าของกิจการร้านอื่นชู่จะเป็นคุณหนูของนาง บางครั้งลวีเห็นก็รู้สึกเหลือเชื่อนัก ยามตื่นนอนตอนเช้ายังรู้สึกราวกับฝันไป

“หวายอ่องหรือ” ชู่อิงพิมพ์ชื่อนี้ นางรู้สึกว่าคนผู้นี้ซับซ้อนกว่าที่เห็น

เดิมทีชู่อิงอยากใช้ลวีเห็นไปที่หอหมิงเยว่ แต่พอคิดอีกที นางไม่รู้ว่าบุรุษลี้กลับผู้นั้นแอบวางกับดักรออยู่หรือไม่ หากใช้ลวีเห็นไป นางอาจเดือดร้อนเพราะเดินไปติดกับดักเองก็ได้ อย่างไรก็ตามเสียคินนางตั้งใจจะไปหอหมิงเยว่จริง ๆ และตอนเกิดเรื่องนางก็อยู่ห่างจากหอหมิงเยว่เพียงหนึ่งหลี่ ไม่น่าว่าบุรุษลี้กลับผู้นั้นอาจจะใช้หอหมิงเยว่เป็นศูนย์กลางในการหาตัวนาง ที่จริงทุกครั้งที่คิดถึงเรื่องนี้ ชู่อิงก็หงุดหงิดใจไม่น้อย ถึงอย่างไรนางก็เป็นผู้มีพระคุณของเขามิใช่หรือ ถึงจะแก้แค้นเขาบ้างเล็กน้อย แต่นั่นมีอาจลบล้างความดีที่เคยช่วยเขาได้กระมัง เหตุใดนางจึงกลายเป็นฝ่ายถูกไล่ล่าไปได้

“เรื่องหวายอ่อง...ลวีเห็น เจ้าไปหาหลงจู๊จ้าวที่ร้านอื่นชู่” ชู่อิงสั่งลวีเห็นเสียงเบาสองสามประโยค

นางจะต้องตามสืบเรื่องหวายอ่องให้รู้ชัดให้ได้ รู้เขารู้เราบร้อยครั้งชนะร้อยครั้ง นางไม่ยากแต่งงานด้วยความไม่รู้อะไรเลย นอกจากนี้ ด้วยฐานะของหวายอ่องที่แทบจะเป็นศูนย์รวมอำนาจ การใกล้ชิดเขาอาจเป็นโอกาสดีในการสืบหาสาเหตุการเสียชีวิตของมารดานางก็ได้

นางไม่สืบผ่านหอหมิงเยว่ ทว่าสืบผ่านเครือข่ายร้านอื่นชู่ แม้จะลำบากอยู่บ้าง แต่น่าจะได้เรื่องได้ราวแน่นอน สิ่งสำคัญที่สุดก็คือฐานะของนางจะยังคงเป็นความลับ

อากาศวันนี้สดใสบอบอวน ชูอิงเดินเล่นในส่วนซึ่งเต็มไปด้วยดอกไม้แปลกตานานาชนิด ยามนี้เป็นฤดูใบไม้ผลิ ลมอ่อนๆพัดพาความหอมสดชื่นมาช้า ๆ ค่อย ๆ ซึมซาบสู่หัวใจ

ชูอิงเห็นชูชีวกับชูหลวนนั่งอยู่ในศาลาจั่วทรานแต่ไกล ชูชีวกำลังกวาดภาพถือพู่กันวาดทิวทัศน์ในส่วน นางวาดไปพลางคุยกับชูหลวนไปพลาง คนทั้งสองหัวเราะกันสนุกสนาน เสียงดังลอยแว่วมา...

“พี่ใหญ่ ท่านแม่ตกลงกับทางจวนอันหยางโหว”แล้ว จะเริ่มส่งมอบสินสอดวันที่แปดเดือนสาม”

“แต่...เช่นนี้จะดีหรือ” ชูชีวกังวลเล็กน้อย

“มีอะไรไม่ดีเล่า ท่านแม่จัดการทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว!” ชูหลวนโบกมืออย่างมั่นใจ “ประเดี๋ยวท่านแต่งออกไปแล้ว ก็ถึงตานางโง่ชูอิง”

“เรื่องน้องรอง...จะไม่มีปัญหาหรือ หากนางรู้ว่าหวายอ่องเป็นคนเช่นนั้น นางจะ...” ชูชีวกถามอย่างยินดีในเคราะห์กรรมของผู้อื่น

ชูหลวนยิ้มอย่างเจตนาร้าย “ย่อมไม่มีปัญหาแน่! จะมีปัญหาอะไร นางสุขภาพไม่ดี ไม่ได้ก้าวออกจากจวนไปที่ใด แล้วจะรู้เรื่องภายนอกสักเท่าไรเชียว นางจะรู้หรือว่าหวายอ่องเป็นพวกกามวิปริต จะรู้หรือว่าหวายอ่องชอบความรุนแรง แล้วจะรู้หรือว่าแท้จริงแล้วคนที่ต้องแต่งงานกับหวายอ่องก็คือข้า นางไม่รู้อะไรสักอย่างก็ผิดหวานจะเป็นเจ้าสาวต่อไปสิ! ฮ่าๆๆ น่าขำเสียจริง”

“แต่...เดิมทีคนที่จวนอันหยางโหวทาบทามไว้ก็คือนาง!” ชูชีวยังไม่วางใจ

“ท่านวางใจเถิด! ท่านแม่ไม่ยอมให้นางอยู่ดีมีสุขแน่! อีกอย่าง เมื่อวานตอนพบกันในศาลเจ้า อันหยางโหวชื่อจื่อ”ถูกตาต้องใจพี่ใหญ่ตั้งแต่แรกเห็นมิใช่หรือ ท่านยังกลัวอะไรเล่า แต่งงานไปให้สบายใจเถิด”

*โหว เป็นบรรดาศักดิ์ของขุนนางจีนโบราณ เรียงจากสูงไปต่ำตามลำดับ ได้แก่ อ่อง (หวัง) กง ไหว บัว จื่อ หนาน

*ชื่อจื่อ เป็นคำเรียกบุตรชายผู้ที่จะสืบทอดบรรดาศักดิ์จากบิดา โดยมากมักเป็นบุตรชายคนโตของภรรยาเอก

ซูชีว่า “หากพวกเราแต่งออกไปแล้ว ในจวนก็เหลือเจ้าเพียงคนเดียว หวังว่าเจ้าจะได้แต่งงานกับคนดี ๆ เช่นกัน”

“แน่นอนอยู่แล้ว ข้าจะต้องได้ครองคู่กับคุณชายโยวหลิง” ซูหลวนยกมือกุมหน้า แวตาเพื่อฝัน “อันดับหนึ่งในใจข้าคือคุณชายโยวหลิง อันดับสองคือคุณชายอินซู ขอเพียงได้แต่งงานกับใครคนใดคนหนึ่ง ชีวิตข้าก็สมบูรณ์แล้ว”

ที่แท้คนที่ต้องแต่งงานกับหวายอ่องตั้งแต่แรกก็คือซูหลวน ส่วนที่ต้องแต่งงานเข้าจวนอันหยางโหวก็คือซูอิง แต่ซุนซือกลับสอดมือเข้ามายุ่งเรื่องนี้เสียก่อน ถ้าซูหลวนรู้ว่าหวายอ่องคือคุณชายโยวหลิงที่นางเฝ้าละเมอหา ไม่รู้ว่าจะไม่โหดซุนซือเพียงใด

“น้องสาม เช่นนั้นข้าขออวยพรเจ้าด้วย โดยเฉพาะคุณชายอินซู หากเจ้าได้แต่งงานกับเขาจริง ๆ ต่อไปร้านอินซูก็เท่ากับเป็นของเจ้าโดยแท้ ข้าคงต้องฟังเจ้าแล้ว!”

แม้รู้ว่าไม่ถูกต้อง ทว่าซูชีก็ไม่เพียงไม่เตือน กลับยังยุยงซูหลวนให้ฝันหวานต่อไป

ความจริงแล้วคนที่ซูชีอิจฉาและเกลียดชังที่สุดในจวนนี้ก็คือซูหลวน เพราะซูหลวนมีทุกอย่างตั้งแต่เกิด ไม่เหมือนนางที่เกิดในท้องภรรยาของบิดา เกิดมาก็ต่ำต้อยด้อยค่า ต้องพยายามทำทุกทางเพื่อยกฐานะของตนเองในจวนแห่งนี้

คนคู่นี้...ดวงตาซูอิงเย็นชา พวกนางคิดร้ายต่อตนเช่นนี้สมควรให้รางวัลตอบแทนหรือไม่

ซูอิงเห็นซูชีวาดภาพทิวทัศน์ ในขณะที่ซูหลวนคอยเกาะเกาะอยู่ข้าง ๆ ทันใดนั้นพลันเกิดความคิด มือที่ซ่อนอยู่ใต้พุ่มไม้ของนางคว้าหินก้อนเล็กขึ้นมา แล้วโยนออกไปอย่างไร้สัมเสียด หินก้อนนั้นกระเด็นไปตกลงข้างเท้าซูชีพอดี ซูชีวาดเส้นเสร็จแล้วหันไปจุ่มหมึก เท้าซ้ายของนางจึงก้าวไปเหยียบหินก้อนนั้น นางทรงตัวไม่ดี ร่างเซไปด้านซ้ายอย่างแรง และด้านซ้ายของนางก็คือซูหลวนในชุดแขนแคบกระโปรงจีบรอบนั่นเอง ลำพังซูชีล้มลงยังไม่เท่าไร ทว่าเรื่องใหญ่ก็คือพู่กันจุ่มหมึกในมือกลับปาดไปถูกกระโปรงตัวโปรดที่สุดของซูหลวนเข้าพอดี

“ว้าย...” ชูหลวนเห็นชุดที่ตนเองชื่นชอบที่สุดเสียหายก็ร้องเสียงแหลมด้วยความตกใจ “ท่านทำอะไร รู้หรือไม่ว่าชุดนี้เป็นชุดที่ซำรักที่สุด แต่กลับทำเลอะเทอะ! ทำลายชุดซำ!” ชูหลวนสติหลุด ถลึงตาตวาดต่าอีกฝ่าย

ชูหลวนฟาดฝ่ามือออกไปตามสัญชาตญาณ ชูชีวล้มลงไปยังพื้นไม่หาย พอขึ้นร่างลุกขึ้นมาได้ก็ถูกชูหลวนตบลงไปกับพื้นอีกครั้ง

“น้องสาม เจ้าทำอะไร” ชูชีวยืนเซโดยมีสาวใช้ช่วยพยุง นางชี้นิ้วเรียวใส่ชูหลวน

ทว่าเหตุการณ์ช่างบังเอิญเกินคาด ชูหลวนที่ยืนอยู่พลันย่อตัวลง เล็บยาวของชูชีวจึงจิ้มถูกแก้มที่นางเฝ้าบำรุงรักษาอย่างดี เมื่อปลายเล็บแหลมคมปะทะกับผิวหน้านุ่มละเอียดยวบเนียนเข้า ผลลัพธ์เป็นเช่นไรไม่ว่าผู้ใดก็คงเดาได้ ส่วนเรื่องที่ว่าเหตุใดชูหลวนจึงบังเอิญขยับตัวนั้น เรื่องนี้เห็นที่ตอถามชูอิง

“ว้าย...” ชูหลวนรับรู้ถึงความเจ็บที่แผ่ซ่านที่ใบหน้า พอยกมือขึ้นคลำก็พบเลือดเต็มฝ่ามือ นางโมโหโวยวายเสียงดังทันที คล้ายเสียสติไปแล้ว

“ชูชีว ท่านชั่วชำนัก! ทำซำเสียโฉม ท่านต้องชดใช้ด้วยชีวิต” ชูหลวนเดือดดาลร้องเอะอะ สะบัดสาวใช้ออกแล้วพุ่งเข้าหาชูชีวราวสตรีที่ไม่ได้รับการสั่งสอน มือทั้งคู่ขวนใบหน้าชาวผ่องไร้ตำหนิของชูชีว

ชูชีวรู้ว่าชูหลวนเป็นคนเย่อหยิ่งเอาแต่ใจ แต่ไม่คิดว่าจะนางจะไร้เหตุผลถึงเพียงนี้ ตนเองก็โมโหเช่นกัน

ชูชีวอยากไถ่เกลี้ยให้จบเรื่อง แต่ชูหลวนหรือจะยอมปล่อยนางง่ายๆ กรงเล็บอำมหิตพุ่งตรงเข้าหาใบหน้าชูชีว เพียงพริบตาเดียวใบหน้าเนียนละเอียดราวกระเบื้องเคลือบของชูชีวก็ปรากฏรอยแดงห้าเส้น เลือดพลันไหลอาบหน้าแลดูน่าสะพรึงกลัว

ว่ากันว่าแม้แต่รูปปั้นยังมีอารมณ์เดือดดาลได้ แล้วนับประสาอะไรกับคนปากหวานกันเปรี้ยวอย่างชูชีวเล่า เมื่อเห็นใบหน้าตนเองถูกทำลายเช่นนั้น ต่อให้พยายามอดกลั้นอย่างไร ก็มีอาจข่มความเดือดดาลได้

“ชูหลวน เจ้าทำซำเสียโฉม ซำจะสู้กับเจ้าให้ตายไปซำ!” ชูชีวตัวคว่ำมือทั้งคู่ใส่ชูหลวน